

Habla de Mí en Presente: «La nostra manera de tocar neix del moment i de l'amistat»

El duet montcadenc Ladilla Rusa entrevista el quintet barceloní, amb qui comparteixen una gran amistat

Habla de Mí en Presente | Michal Novak

Enderrock va provocar una curiosa trobada en un bar mític de Barcelona, La Principal, amb dos dels grups més 'petardos' i teatrals de l'escena: el duet **Ladilla Rusa** i el quintet **Habla de Mí en Presente** -que dijous 15 serà a l'Enderrock Sona de setembre-. La juguesca? Entrevistar-se mútuament, perquè ells ja es coneixien, però potser no tant. Una fusió entre el 'macarrisme' rumber i la tecnorumba vinguda del nord.

Your browser does not support the video tag.

```
(function (d) { var js, id = "genially-embed-js", ref = d.getElementsByTagName("script")[0]; if (d.getElementById(id)) { return; } js = d.createElement("script"); js.id = id; js.async = true; js.src = "https://view.genial.ly/static/embed/embed.js"; ref.parentNode.insertBefore(js, ref); }(document));
```

GANES DE VIURE

En Max Groose, en Pau Balaguer, en Rémi Pradère, en Blai Juanet i en Jona Hamann són un grup d'amics que es van conèixer a Berlín per casualitat i han acabat fent música. Però **Habla de Mí en Presente** és, a més, una declaració d'intencions, una mirada del món i quasi una actitud política en què l'alegria i les ganes de viure són al centre. El segon disc és una revelació, *Vivir más* (Halley Records, 2022), i és ben comprensible, perquè la rumba catalana i l'electrònica sonen com el que coneixem, però alhora com res de tot això. I com que a **Ladilla Rusa** ens agrada tant la gent genuïna, era clar que ens havien d'enamorar.

Es desprèn una admiració i una estima molt real entre vosaltres. Com creieu que es trasllada a la música i als directes?

Max Grosse (veu): Jo soc el que posa la veu i el que trama les lletres, però per exemple a Berlín quan la banda anava tocant i fèiem bucles d'acords entre tots decidíem a quins versos anaven associats. Per a l'àlbum *Vivir más* ja hem treballat conjuntament. Jo faig una proposta, però partim de la idea de ser coautors de les músiques i les lletres, i suposo que això es trasllada al resultat final.

Pau Balaguer (guitarra): La manera de tocar neix del moment i de l'amistat, d'estar junts a casa del Max, en un bar o al teatre. Som cinc amics que toquen per passar-ho bé.

Definiu-vos cada membre de la banda amb un adjectiu.

M.G: Un dia vam identificar-nos amb les cinc emocions de la peli *Inside Out* (Pixar, 2015). El Jona era la por, absolutament; el Rémi, la tristesa; el Pau l'alegria, o el fàstic; el Blai la ràbia, i jo, potser també, com el Pau, podria ser a estones l'alegria i a estones el fàstic.

Quin paper juga el sentit de l'humor a la vostra vida? I a les vostres cançons?

P.B: Qui més qui menys amb el grup som divertits. A mi m'agrada més que fer bromes, gaudir-ne, en canvi el Rémi i el Max estan constantment fent el pallaso.

M.G: El Pau és molt agraït perquè riu molt les bromes! L'humor és una manera de veure les coses des d'un altre prisma, que serveix per donar la volta a les coses, i a nosaltres ja ens ve donat pel llegat teatral que tenim. Ens prenem molt seriosament i alhora ens prenem poc seriosament.

Rémi Pradère (violí): És bonic quan passa que una cosa és seriosa i humorística al mateix temps. Atesa la condició humana, està bé connectar amb tots dos vessants. Fem música seriosa i diem coses importants de la vida, però ho cantem de manera lleugera.

Feu cançons vitalistes i parleu de pors i fantasmes. Per viure intensament cal abraçar també la vulnerabilitat?

M.G: Sí, perquè la vulnerabilitat humana és part de la intensitat.

R.P: En realitat, quan es vol viure intensament cal viure totes les emocions fins al final. Obrir el pit, i que entri tot.

Habla de Mí en Presente Foto: Michal Novak

La música pot combatre el patiment?

P.B: Sí, la música és molt bona acompanyant. És una gran eina per transformar, entendre i viure les emocions. Per això la gent escolta música, perquè et pot portar a un lloc i a un altre de manera constant. Per això els adolescents escolten unes cançons determinades, que expliquen el moment que viuen.

La vostra etiqueta és la tecnorumba. Però, per separat, digueu què us agrada de la rumba i del tecno?

P.B: La rumba és pura alegria. Com un motor encès, com una cosa que no para quieta. Em fa venir ganes de ballar, de banyar-me o que em toqui el sol. Em porta al sud, cap a la felicitat i l'alegria.

M.G: A mi l'electrònica m'agrada. En canvi, el tecno no m'interessava abans de viure a Berlín, però allà el vaig entendre perquè les discoteques no estan pensades per escoltar la música, sinó per què et travessi.

UN CRIT DE DESESPERACIÓ

Què vol dir viure més (Vivir más), el títol del vostre disc?

M.G: És un dubte, perquè el títol va sorgir de manera molt natural, i després ens vam preguntar si era viure a tope, *carpe diem* o arribar als 80 anys i amb calma... Al disc em qüestiono si prefereixo viure més temps, més relaxat i cuidant-me, o viure el moment, però amb una vida més curta.

P.B: Jo penso que és un crit de desesperació, perquè volem viure més!

I quina és la conclusió, viure més anys o viure més intensament?

R.P: Al tall ?Otra ronda (Interlude)? ens preguntem si preferim morir als 27 anys després de fer el hit de l'estiu 2022 o viure a la muntanya tranquil·lament i morir de vells. I la veritat és que no ho sabem encara, però el que és clar és que tota la banda ja hem sobreviscut als 27. Crec que som una generació a la qual ens agradaria fer les dues coses.

P.B: La nostra generació tenim el sentiment que el futur és molt incert, perquè no tenim res a què agafar-nos. I la qüestió és què cal fer? Ens hem de plantejar el futur des de la seguretat de viure més temps? O fer tot el contrari, ?YOLO' (You Only Live Once), viure a tope perquè no sabem què passarà demà? No tenim respostes, però sí moltes preguntes. Per tant, la idea seria que s'ha de viure més, sigui com sigui.

Després de l'aturada obligada per la pandèmia, què és el que menys us agrada i el que més d'estar de gira?

R.P: Jo estic patint, perquè després de l'aturada de dos anys per la pandèmia no m'esperava que de sobte ens veiéssim enmig d'una gira tan enorme. El més dur de cada concert és la càrrega i la descàrrega, o les hores de proves de so a ple sol... Per exemple, a Lleida vam estar dues hores provant amb una calorada insuportable, i després tots a tocar tecnorumba! A l'acabar ens toca recollir i arribar a les tres de la matinada a casa. I, l'endemà, una altra vegada el mateix. Físicament, no puc amb aquest ritme [RIUEN].

M.G: A mi, en canvi, el que més m'agrada és tocar a tants llocs aquest estiu. Poder tocar les nostres cançons en directe, veure la gent ballar-les i nosaltres ballar amb ells, i també acabar fent el brindis final. Actuar de gira és molt agraït, i més aquest any que acabarem fent una quarantena de bolos.

Com heu plantejat la gira des del punt de vista musical i escènic?

M.G: En el pla musical ens han assessorat els productors Genís ?Trani' i Arnau Vallvé, que també és el bateria de **Manel**, i en la part escènica són la directora teatral Anna Serrano i el nostre director artístic, Ignasi Àvila, que ens ajuda molt. A ell li consultem totes les decisions del que comporta la nostra manera de presentar-nos en públic a dalt d'un escenari. I també treballem amb Noxfera Studio, l'empresa que ha dissenyat una il·luminació que acaba sent una mena d'escenografia. Sempre intentem treballar amb les persones a qui admirem.

També amb el videoclip de ?Fa calor? heu aconseguit un bon resultat.

Sí, en aquest cas el van dirigir Cèlia Giraladó i Adrià Botella, dues persones a qui estimem moltíssim i que tenen un bon gust brutal. El resultat va ser increïble!

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ztam0LXWBjs>

DEL TEATRE A LA MODA

Heu aconseguit crear sinergies entre diverses disciplines artístiques?

M.G: Ens nodrim de diverses disciplines com el teatre, el disseny, l'estilisme o la moda. Tots aquests anys d'amistat a Berlín, de tocar al carrer, ens han donat l'oportunitat de conèixer molta gent del món del cinema, el teatre, les arts plàstiques o la moda. I això ens ajuda a desenvolupar el nostre projecte de manera professional i amb un cert criteri.

Què heu après de passar de ser un grup d'amics a la professionalització?

P.B: És molt difícil, perquè establir amistats intenses i estretes ja és molt complex. I quan portes anys és difícil no caure en dinàmiques que potser no són les més sanes.

M.G: Avui he llegit un tuit que deia: 'També hi ha red flags amb els amics' i és veritat, de vegades les confiances fan fàstic, però estem aprenent molt. En Pau, per exemple, ha fet un canvi brutal des que ens coneixem, i ara fa de cap de producció de tota la logística de la banda. Intentem escoltar-nos i cuidar-nos en aquest procés. El més emocionant i el més agraït de tot és sentir que hi ha cinc persones que van a tope amb un projecte com **Habla de Mí en Presente**.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=EewUMfx0CjA>

Què és el més boig que us ha pogut passar en un concert?

M.G: Recordo que al festival Sota la Palmera, a Tarragona, vam tocar a un escenari que estava a peu de públic. Hi havia una nena petita d'un any i mig més o menys, que quasi no s'aguantava dreta i que era a davant de tot. I, al seu costat, un nen d'uns 9 anys que imitava tots els passos que feia jo a l'escenari. Al final els vam convidar a pujar tots dos. I, de sobte, va pujar un senyor gran, que portava un *look* brutal com de rave eivissenca, i també es va posar a ballar amb nosaltres. Va ser un moment molt divertit.

Hi ha alguna cançó que sigui la que funciona millor en directe?

R.P: Els temes 'Presente?' i 'Por todos lados?' han estat una sorpresa en directe perquè funcionen molt bé i no ens ho esperàvem. De fet, ajuda molt que en Max fa participar la gent amb balls i es crea una relació molt guai amb el públic en un moment.

Cadascú de vosaltres deu escoltar música diferent, però quina escolteu junts?

P.B: Ladilla Rusa!

R.P: Que bon actor, Pau!

M.G: És cert, fa uns dies estàvem tots a la furgoneta escoltant el vostre disc, *Costumbrismo mágico* (El Genio Equivocado, 2022).

P.B: Des que estem junts ens enviem música, i l'escoltem al cotxe?

Ara que heu trobat un so que us identifica, us veieu mantenint-lo o fent-lo evolucionar cap a altres sonoritats?

R.P: Jo sento la sensació que per fi hem trobat el nostre so, i que ara ens ve de gust consolidar-lo i concretar-lo encara més.

M.G: En Jona ens diu que és molt important haver trobat un so propi per tal de poder-lo trencar, si cal, a partir d'ara.

P.B: A mi m'agradaria provar altres músiques, amb llibertat i sense por!

M.G: Molaria una col·laboració amb **Ladilla** en un disc d'ambient! [RIUEN]

Els rumberos tenen fama de ser els reis de les sobretaules. A qui convidaríeu?

M.G: Per mi seria guai convidar el raper **El Madrileño**, amb la dominicana **Tokischa**, que té pinta de fer bones sobretaules.

P.B: I **Ladilla Rusa**, perquè realment ens ve de gust convidar gent divertida!

I a qui donaríeu una Creu de Sant Jordi?

P.B: A **Ladilla Rusa** [RIUEN].

M.G: O a la corista i actriu **Memé**, que col·labora a la cançó ?KSA?. Sabíem que cantava molt bé i teníem un tema on calia algú com ella, amb molta força. Li vam dir i es va oferir molt entregada amb la idea i ara és el tema més escoltat de l'àlbum. És una temazo.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=Nhra2vmhV_o

Com us agradaria que parlessin de vosaltres en el futur?

R.P: Si us referiu a com la gent del futur parlarà de nosaltres: imaginem-nos que som el 2042 a Nova York...

M.G: ...i, un cop situats, ens agradaria que la gent digués de nosaltres que vam tractar molt bé la música.

P.B: Ens interessa molt que la gent gaudeixi de la música i la festa, però també intentem ser amables amb tothom amb qui ens trobem, perquè hi hagi un bon record de la gent que ha treballat amb nosaltres.